

ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ
ΤΗΣ ΣΟΥΝΙΑΔΟΣ ΑΚΡΑΣ

Ι κάμπτοντες τὸ Σούνιον καὶ διερχόμενοι πρὸ τῶν λευκαζόντων ἐκείνων ἐρειπίων, ἐφ' ὧν διαγράφονται ὀρθοὶ ἔτι μαρμάρινοί τινες κίονες ἀλαμποῦς, σχεδὸν φαίου μαρμάρου, ὀλίγην ἀπονέμουν προσοχὴν εἰς τὰ συντρίμματα ταῦτα, ἅτινα ἐπέζησαν τῶν αἰώνων, μονήρη ἐκεῖ, ἐγκαταλελειμμένα, ἄφωνοι καὶ ταῦτα μάρτυρες μεταξὺ ἀναριθμήτων ἄλλων τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ. Τοῖς ἀπονέμουν μόνον τὸ βάναυσον, τὸ ξενίζον ὄνομα, τοῦ ὁποίου μαῦροὶ δουλικοὶ χρόνοι ὑπῆρξαν ἀνάδοχοι, Κ ἄ θ ο υ κ ο λ ὀ ν α ι ς, καὶ ἀποστρέφουν τὸ βλεμμα.

Καὶ ὅμως πόσον ἐπαγωγός, πόσον θελκτικὴ εἶναι ἡ ἐπισκεψίς τῶν ἐρειπίων τούτων !

Ἀπετέλεσάν ποτε τὸν περικαλλῆ τῆς Παλλάδος ναόν. τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Θησεῖον, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δόξης αὐτῶν ἤγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὀροπεδίου τῆς ἀπωτάτης ἐκείνης τῆς Ἀττικῆς ἕκρας, προάγγελον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἰσχύος τῶν Ἀθηνῶν, εἰς πάντας τοὺς ναυτιλλομένους ὄρατόν, ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν προσήρχοντο οὗτοι πρὸς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος.

Εἰς τὰ ἐρείπια ταῦτα ἀνέρχεται τις ἀκολουθῶν ἀτραπὸν ἐλικοειδῆ, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ὄρμου τοῦ Σουνίου· ἐν μέσῳ δὲ πενιχρᾶς βλαστήσεως σχοίνων, πρίνων καὶ θύμων, πολὺ πρὸ τῆς εἰς τὸν ναὸν ἀνόδου ἀπαντᾷ τὰ ἐρείπια ἀρχαίου τείχους, οἷονεὶ περιβάλλοντος κάτωθεν καὶ κύκλωθεν αὐτόν. Ἀνήκουν δὲ ταῦτα εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐν ἔτει 413 εἶχον ἐγείρει ἐκεῖ οἱ Ἀθηναῖοι, προνοοῦντες περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως

τῆς διὰ τοῦ ὄρμου τῆς Σουινιάδος Ἄκρας ἐκφορτώσεως τῶν ἔξωθεν εἰσχομιζομένων σιτηρῶν, ὅταν οἱ Σπαρτιάται διὰ τῆς Δεκελείας ἐκράτουν τῆς ἀπὸ τῆς Εὐβοίας κατὰ ξηρὰν ὁδοῦ.

Ὑπερκάμπτων τις τὰ λείψανα ταῦτα τῶν τειχῶν ἀνέρχεται πρὸς τὸν ναόν, πανταχόθεν ἡρειπωμένον, ὀλίγους σῶζοντα κίονας, τοὺς πλείστους καὶ τούτων στηριζομένους δι' ἰσχυρῶν σιδηρῶν δακτυλίων καὶ ἄλλων ὑποστηριγμάτων ὀφειλομένων εἰς τὴν πρόνοιαν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας. Τοῦ πλείστου δὲ μέρους τοῦ ναοῦ τὰ συντρίμματα ἢ κατὰκεινται ἐπὶ τοῖς ἐδάφους ἐγκατεσπαρμένα πέριξ ἢ ἐκυλίσθησαν κάτω τῶν ἀπορρώγων βράχων τῆς Σουινιάδος Ἄκρας, ὅπου καὶ σπονδύλους ὀλοκλήρους βλέπει τις ἄνωθεν, κατακειμένους, κατατρωγομένους ὑπὸ τὰς ἀτελευτήτους ἐπιθέσεις τοῦ πελαγίου κύματος.

Πρὸς καταστροφὴν τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ ὁ χρόνος ὁ πανδαμάτωρ εἶχε δύο ἰσχυροτάτους ἀρωγούς: τὴν σύστασιν τοῦ μαρμάρου, ἥττον σκληροῦ τοῦ πεντελησίου, λατομηθέντος ἐξ ἀποστάσεως τεσσάρων περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Σουινιάδος Ἄκρας καὶ τὴν γειτνίασιν τῆς θαλάσσης. Διότι αἱ πελάγιοι ῥίπαὶ αἱ φέρουσαι διηνεκῶς ἐπὶ τῶν μαρμάρων ἐκείνων τὴν ἄλμην τῆς θαλάσσης ὑποσκάπτουν τὴν ἀντοχὴν καὶ κατατρώγουν τὰ μάρμαρα ταῦτα, τῶν ὁποίων ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια καταπίπτει διαρκῶς ἀπολεπιζομένη, ὡς διαλυόμενον σάκχαρον· φαίνεται δὲ ὑπὸ τὴν ἀπὸ τόσων αἰώνων ἐπίδρασιν τῶν ἀλμυρῶν τούτων ἀναθυμιάσεων τὸ μάρμαρον τοῦ ναοῦ ὡς πόριος λίθος σηπόμενος.

Τὰ σωζόμενα τοῦ ναοῦ μέρη φέρουσιν ἐγκεχαραγμένα πλείστα ὀνόματα, περιηγητῶν καὶ κατὰ τὸ πλείστον ναυτιλλομένων, οὓς ἡ μυκωμένη θάλασσα ὑπὸ τὴν ἀγρίαν ἐπιφορὰν τοῦ ἀκαθέκτου βορρᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ Καφηρέως ἐξορμᾷ ἀκράτητος, ἐξηνάγκαζεν ὡς καὶ σήμερον νὰ ζητῶσι καταφύγιον εἰς τὸν ὑπὴνემον ὄρμον τῆς Σουινιάδος Ἄκρας.—Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐξαλείφει καὶ ἐξανεμεῖ ὁ χρόνος μετὰ τοῦ μαρμάρου, ὡς ἐξέλιπον ἐκεῖνοι, οἵτινες τόσον ματαίως ἀπεπειράθησαν νὰ συντηρήσουν τὴν μνήμην των κατὰ τῆς ἀδυσωπότητος πνοῆς τοῦ χρόνου.—Μεταξὺ τούτων ἐν τούτοις συνήντησα ἐν ἐπώνυμον, διὰ μικρῶν, ἀλλὰ βαθέων χαρακτήρων κεχαραγμένον, ἄνευ κυρίου ὀνόματος, ἄνευ χρονολογίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τῆς λήθης χαρασσόμενον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἐκείνου. Εἶναι τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἐμπνευσμένου Βάρδου τῆς Ἀλθιόδος, χαραγθὲν ἴσως ἐκεῖ ὑπ' αὐτοῦ καθ' ὃν χρόνον συνήρπαζε τὴν ψυχὴν του τῶν Ἀθηνῶν ἢ Κόρη.—Byron.—Οὐδὲν πλεόν.—Περὶ αὐτὸ δὲ οὐδὲν

ἕτερον ὄνομα, πλὴν μόνον τῶν ὀνομάτων δύο Γάλλων: **Sabatier 1817—Louis Ravel—1818**, ὧν τὰ ὀνόματα ἔχουσι χαραχθῇ ἄνωθεν τοῦ ὀνόματος τοῦ Βύρωνος.

Καὶ ἄλλα δὲ ὀνόματα πολλὰ φέρονται ἐπὶ τῶν σεπτῶν μαρμάρων, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ τοῦ ἐν Ναβαρίνῳ Γάλλου στολάρχου (**Le comte de Rigny**), τὸ τοῦ Γάλλου ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐν Ἀθῆναις Προξένου **Fauvel**, ἄνευ χρονολογίας, τὸ τοῦ **Saint Sauveur** (1816) καὶ ἄλλα. Ἀρχαιότερα δὲ συνήντησα ἐντὸς θυρεοῖ ἐν σχήματι δύο συνδεδεμένων καρδιῶν τὰ ὀνόματα **Segaut** καὶ **Revest** ὑπὸ χρονολογίαν 1715.

Δὲν ἠδυνήθην ποτὲ νὰ ἐννοήσω πῶς εἶναι δυνατόν λάτραι τῆς ἀρχαιότητος νὰ φθείρωσιν οὕτω τὰ εὐγενῆ ἐρείπια τοῦ νεκρωθέντος μεγαλείου τῆς. Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν αὐτὴν ἀπορίαν δὲν τρέφω πρὸς Ἰταλὸν τινα κύριον, ὅστις ἀηδῶς ἀστεῖος ἠθέλησε νὰ μεταβάλλῃ τῆς Σουινιάδος Ἀκρας τὸ Ἱερὸν τῆς Παλλάδος εἰς μέλλον μακυσάλεϊον τῆς ἐνδόξου ὑπάρξεώς του, λαξεύσας ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς διὰ χονδρῶν γραμμάτων.—**Qui jace Testolini. F—Morto + 1934. Recuiescat in pace.**—(Ἐνθάδε κεῖται ὁ Τεστολίνι Φ. + ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1934.—Ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ).—Εὐχομαι εἰς τὸν ἀνθρωπον νὰ ζήσῃ πολὺ περισσότερον, ἀφ' ὅσον προϋπελόγισε, καὶ πρὸ πάντων νὰ θεραπευθῇ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοι του ἀπὸ τὴν son τοῦ νὰ βεβηλόνουν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα· εἰς τοῦτο δὲ ἴσως ἤθελε πολὺ συντελέσει ὁ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας διορισμὸς ἀγρύπνου φύλακος τοῦ ναοῦ τῆς Σουινιάδος Ἀθηνᾶς.

Καὶ ἄλλως δὲ διὰ συντονωτέρων μέτρων δεόν νὰ ὑποστηρίχθῃ κατὰ τῆς ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς, ἥτις ἐξακολουθεῖ ἔτι. Οὕτω νωποτάτη εἶναι ἡ πτώσις μεγίστου μαρμάρου, ἀποτελοῦντος μέρος τοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ, ὅπερ κατέπεσεν ἀνεστραμμένον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀνεστραμμένην φέρει τὴν ἐπ' αὐτοῦ κεχαραγμένην ἐπιγραφὴν **Millet Grey.—1849**, μαρτυροῦσαν τὴν πτώσιν τούτου χριστον μεταγενεστέραν τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Ἐπὶ πόσον ἄραγε χρόνον, ἐν ἐκστάσει ἐνθέῳ, ἐθύθιζεν ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ πέλαγος ὁ μέγας ποιητὴς καὶ φιλέλλην καθήμενος ἐπὶ τῶν σεπτῶν ἐκείνων ἐρείπιων! Πόσον θὰ συνήρπασε καὶ μετῆρσίωσε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὸ θεσπέσιον πανόραμα, τὸ ὁποῖον ἐξελίσσεται κύκλῳ, τὸ πλήρες ἀφράστου γαλήνης καὶ ἡρεμίας ἐκεῖνο περιβάλλον!

Ἦτο δειλὴ φθινοπωρινή, ὅταν μόνος ἰστάμην ἐκεῖ ἐπὶ τῶν θάβρων τοῦ ναοῦ, ἐπερειδόμενος ἐπὶ τῆς στήλης τῆς φερούσης τὸ ὄνομά του.

Θαυμασία εἰκὼν ἐξελίσσεται κύκλῳ. Πρὸς ἀνατολὰς κυματοειδῶς οἱ λόφοι τοῦ Σουνίου, ποῦ μὲν φοινίσσοντες γυμνοὶ ὑπὸ τὸ φῆλημα τῶν τελευταίων ἡλιακῶν ἀκτίνων, ποῦ δὲ χρυσοπράσινοι ἐκ τῶν δαψιλῶς καλυπτόντων αὐτοὺς σχοίνων. Κάτωθι βράχοι ἐκ τιτανολίθου ἀποροῶγες, ἰδιοτρόπων σχημάτων καὶ μορφῶν, μελανόφαιοι βυθίζόμενοι εἰς τὴν βαθυκύανον λεκάνην τῆς θαλάσσης, ἥτις κυριαρχεῖ καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα, ἀτέρμων, καὶ ἀφ' ἧς φαίνονται ὡς τὴν ὥραν ἐκείνην ἀναδυσόμεναι ἐν ἀπόπτῳ νεφελῶδεις, ἀπροσδιόριστοι, ἐκεῖθεν μὲν αἱ νότιαι τῆς Εὐβοίας ἀκταὶ, ἐντεῦθεν δὲ αἱ βορειότεραι τῶν Κυκλάδων καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐγγύτερον κύκλῳ ἡ Κέα, ἡ Γύαρος, ἡ Μακρόνησος, ἡ Βέλβινα ἡ καὶ νῆσος τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἀδρόθας, ἡ νῆσος τοῦ Πατρόκλου, καὶ δυσμικῶς ἡ Αἰγίνα καὶ ἡ Σαλαμίς.

Ἀσθενής, διακοπτομένη, μόλις αἰσθητή, πελαγία ριπὴ ἐξέπνεεν ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Σουινιάδος Ἄκρας συνεπιφέρουσα τὴν ὁροσεράν, τὴν εὐώδη πνοὴν τῆς ἄλμης τῆς θαλάσσης, ἥτις ἐξετείνετο ποῦ μὲν βαθυκύανος, στιζομένη ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς πελαγίας πνοῆς, ποῦ δὲ ἥρεμος, γλαυκὴ, ἀτάρακτος. Ὁ ἥλιος καταδυσόμενος ὀπισθεν τῆς Αἰγίνης διεσκόρπιζε σπατάλως ἐπὶ τῶν νεφῶν καὶ τῶν ὀρέων τοὺς ἀπαραμίλους, τοὺς ἀνεκφράστους διὰ τῆς γραφίδος, ὅσον καὶ διὰ τοῦ χρωστῆρος χρωματισμούς, τοὺς ὁποίους μόνος γνωρίζει ὁ ἀττικὸς ὀρίζων. Πύρινα, χρυσᾶ, ἀργυρόχροα, ἰώδη, φοινίσσοντα καὶ βαθύτερον μολυβδόχροα τὰ νέφη, ἐναλλάσσοντα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν χρωματισμούς καὶ ἀποχρώσεις ἀσυλλήπτους, μετέτρεπον ἐν ὀργαδίᾳ ὑπαμοιβῇ εἰκόνων τὴν σκηνογραφίαν τοῦ ὀρίζοντος, ἐνῶ αἱ θαμβοῦσαι φλόγες τῆς δύσεως κατωπτρίζοντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ παλλομένου, φρίσσοντος καθρέπτου, μὲ θαμβωτικὰς ἀναλαμπάς. Καὶ πόση ζωή, πόση κίνησις ἐπὶ τῆς θαλάσσης ταύτης θεωμένης ἀφ' ὑψηλοῦ ἀπὸ τῆς ἐρήμου καὶ σιωπηλῆς ταύτης σκοπιᾶς τῶν ἐρείπιων τῆς Σουινιάδος Ἄκρας. Ἀνάριθμος πληθὺς πλοίων στίζει αὐτὴν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ποῦ μὲν ἡμιολίας πλεούσης τὴν ἐγγυτάτην ἐλαφρὰ αὔρα κολποῖ τὰ ἱστία, ποῦ δ' ἀπώτερον μυοδρόμων μακρὰν τῆς γραμμῆς τοῦ ἀνέμου ἀκινητεῖ μὲ τὰ ἱστία πλαδαρά, καταπίπτοντα, κατοπτρίζόμενα ἐν τῇ θαλάσῃ. Μακρὰν εἰς διάφορα σημεῖα ἀραιὸς καπνὸς ὑφούμενος ὡς στήλη καὶ εἶτα πλαγιάζων φινιόχρους σημειοὶ ἐν ἀπόπτῳ τὴν διάθασιν ἀτροπλοίων, ἐνῶ ἄλλα διέρχονται ἐγγὺς τοῦ ἀκρωτηρίου, ὁρατὰ καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας, χαράσσοντα φρίσσουσιν ὅλκον ὀπισθεν τῆς πρύμνης. Καὶ ἱστία πανταχοῦ, τροχαντήρες, πάρωνες, βρατσέραι, ἄλλα μὲν ἐξα-

φανιζόμενα ὡς λευκάζουσαι σκιαί, εἰς τὰς ἀπωτάτας τοῦ ὁρίζοντος ἐσχатиᾶς, ἄλλα δὲ παρακάμπτοντα ἐγγὺς τοὺς πρὸ τοῦ ἄκρω-
τηρίου βράχους.

Ἄλλ' ἤδη κατέδου ὁ μεγαλοπρεπὴς τῆς ἡμέρας ἀστὴρ καὶ παρευ-
θὺς ὅλος ὁ ἀνάρητος κόσμος τῶν χρωμάτων, τῆς φύσεως χάσμα
ἀπαράμιλλον ἐξηφανίσθη. Ἐν μόνον ἐπιζῇ πάντων τούτων χρῶμα,
κυριαρχοῦν τοῦ ὅλου περιβάλλοντος, μονότονον πένθιμον, τὸ φαῖόν.
Φαῖός ὁ οὐρανός, φαῖὰ ἡ θάλασσα, φαῖαί αἱ ἄκται, αἱ νῆσοι, αἱ
νησίδες, πάντα φαῖὰ τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως, τῆς αὐτῆς ἐντάσεως,
ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποστάσεως αὐτῶν. Πανταχοῦ τὸ χρῶμα τοῦτο
τὸ πένθιμον, ὡς παιπάλῃ σποδοῦ ἐπικαλύψασα τὸν ὁρίζοντα καὶ
ἐνόουσα ἐν τελείᾳ συγχύσει, ὡς σύνολον ὁμοειδές, ἀδιαχώριστον,
τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ στερέωμα.

Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ λυκόφως. τῆς νυκτὸς ὁ μελαγχολικὸς πρό-
δρομος ἀπλόνει ἐπὶ τοῦ στερεώματος τὴν μολυβδίνην αὐτοῦ σινδό-
νην, τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα φαντάζεται τις μακράν, πολὺ μακράν,
πέραν τῶν ἀπωτάτων τοῦ ὁρίζοντος ἐσχатиῶν.

Κατὰ τὴν γλυκεῖαν ταύτην ὥραν τοῦ μυστηρίου, καθ' ἣν ἐκ-
πνέουσα ἡ ἡμέρα κυλίσταί εἰς τὸ ἀπλήρωτον βάραθρον τοῦ ἀνάρ-
χου παρελθόντος, ἐν τῇ ἀπολύτῳ, τῇ ἀταράκτῳ ἐρημίᾳ τῆς βρα-
χῶδους ἐκείνης Ἀκρας, μὲ μόνους συνοδοὺς τὰ μελαγχολικὰ ἐρεῖ-
πια τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου Θεοῦ, χαλᾶται ἡ ψυχὴ, παραδιδό-
μενὴ τέλει εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ἀρρήτου γλυκύτητος μελαγχολ-
ίας. Ὑπνώττει τότε ἐν ἡμῖν πᾶς λογισμὸς, ναρκοῦται πᾶσα σκέ-
ψις καὶ μόνον ἀπομένει τὸ συναίσθημα, ἡδίστης, ὑπεράτης, ἀτα-
ράκτου γαλήνης τῆς ψυχῆς, ὑπὸ τὸ λίκνισμα τὸ γιγάντειον τῆς
μητρὸς φύσεως, ὑπὸ τὴν μολπὴν τῆς θείας ἁρμονίας τοῦ κάτωθεν
τῶν ἀπορρώγων βράχων ῥόχθου τῆς ὑπνωττούσης θαλάσσης, τὴν
ἄφραστον ταύτην μουσικὴν τῶν ἐρήμων αἰγιαλῶν, ὅπου νομίζει
τις, ὅτι κεκρυμμένοι Σειρῆνες ψάλλουν ἡρέμα, χαμηλῇ τῇ φωνῇ,
μελαγχολικὰ ἄσματα ὑπερφυσικῆς ἁρμονίας.

Ἦδη τὸ σκότος ἐδέσποσε πυκνόν. Καὶ ἐνῶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ
ἀτμόπλοιοι κατάφωτον, συμβολίζον τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ
παρόντος, ὑπηρετὸς γοργὸς τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ σφρίγγους
τῶν ζώντων, διέρχεται κάτωθεν τῆς Σουριάδος Ἀκρας, πλήττον
τὰ καταμέλανα ὕδατα διὰ τοῦ κανονικοῦ, τοῦ μονοτόνου δούπου
τῆς ἑλικος, ἐν πενθίμῳ ἀντιθέσει ἑκατοντάδα μόλις μέτρων ἄνω-
θεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐρημίας τοῦ περιβάλλοντος, δια-
γράφεται ἔτι ὡς λευκάζον φάσμα, πλαισιούμενον ὑπὸ τοῦ διαστέ-

ρου στερεώματος τὸ εὐγενὲς μνημεῖον νεκρωθέντος μεγαλείου, αἰχομένης δόξης.

Ἐνῶ δὲ ἀπεμακρυνόμην ἐκεῖθεν, ἐπὶ πολὺ ἔτι διεφαίνετο ἡ κατατομὴ αὐτοῦ ἀπροσδιόριστος, συγκεχυμένη ἐν τῷ μελανῷ ὀρίζοντι καὶ σθεννυμένη, ὡς στοναχὴ μόλις αἰσθητὴ, ἐπληττεν ἔτι τὴν ἀκοήν μου ἢ ἀναπνοὴ τοῦ αἰγιαλοῦ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΤΟΝ ΜΟΥ
ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΝ ΠΟΛΙΤΑΚΗΝ

κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν εὐτυχῶν του γάμου
μετὰ τῆς δεσποσύνης

ΕΛΕΝΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ὉΝ ἄγγελο, ποῦ ἐπλάσες 'ς τὰ ὄνειρά σου,
ποῦ ζοῦσε μέσ' 'ς τὴ σκέψι σου καὶ 'ς τὴ καρδιά σου,
ποῦ ἡ ψυχὴ σου —πρὶν ἀκόμα τὸν γνωρίσῃ—
τὸν ἔκλειε μέσα της, τὸν εἶχεν ἀγαπήσει,
ἡ Πρόνοια 'ς τὸν στέλνει δίπλα 'ς τὸ πλευρό σου,
καμάρι σου, καὶ σκῆπτρο σου, καὶ φυλακτό σου

Τόσον καιρὸ τὸν πρόσμενες, κάθε ἡμέρα,
'σάν ἄγνωστο Θεό, 'σάν ἀπὸ ἄλλη σφαῖρα,
μὲ τῆς Ἀγάπης τὸ κλειδὶ τὸ μαγεμένο,
κόσμο ν' ἀνοίξῃ μέσα σου βαθεῖα κλεισμένο,
νὰ δώσῃ σάρκα, φῶς, ζωὴ 'ς τὰ ὄνειρά σου,
καὶ ναῦρῃ τὸν Παράδεισο 'ς τὸν ἔρωτά σου.

Τοῦ γάμου σας ἃς ἦνε τρεῖς εὐλογημένα
τὰ στέφανα τ' ἀμόραντα τὰ τιμημένα,
ποῦ δυὸ καρδιὲς ποιητικὲς γλυκὰ ἐνόησαν
καὶ 'ς τῆς Ἀγάπης τὸν Ναὸ τῆς στεφανώνουν.

Μὴ τέτοια ἔνωσι νὰ ὁ Θεὸς πιστεύει,
τὴν εὐλογεῖ, τὴν χαίρεται καὶ τὴν ζηλεύει.

Ἐξόμη Ἀπριλίου 1896

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ